

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Men schrijft in

te Tongeren, bij M. COLLÉE, uitgever & eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 34.

De Postrijder verschijnt 's dinsdags 's donderdags & zaterdags.

Abonnement

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr.

Een blad afzonderlijk, 15 centimen.
Aankondigingen, 15 centimen per drukregel.

TONGEREN, DEN 18 APRIL.

???

Men leest in de *Bien public*: « De schepene van een onzer groote steden, die het openbaar onderwijs in zijne attributen had, heeft zijn huis vaarwel gezegd, waarin hij vrouw en kinders achterlaat, en begeeft zich naar Australië, waar hij zich voorstelt de weldaden van het godloochenend onderwijs te verspreiden. De schepene is vertrokken in gezelschap van eene jonge professorin, verbonden aan het onderwijs-gesticht, dat sedert eenige jaren beroemd is geworden door de breedte van zijn liberalism en de diepte van zijne onafhankelijke zedeleer. » Wie is die schepene en waar fungeerde die liefdevolle man, die zoodanig onderwijs gegeven heeft aan de jonge professorin, dat hij eindelijk vrouw en kinderen voor haar in den steek laat? In afwachting, roepen wij toch reeds: leve het officieel onderwijs!

Zichter eenige bijzonderheden die wij aan het *Fondsblad* ontleenen:

De heer Fontainas, schepene van Brussel, tot wiens bevoegdheid het opzicht van het openbaar onderwijs behoorde, heeft vrouw en kinderen verlaten, om met een jong en lief onderwijzereske der beruchte school Gatti de Gamond, naar Australië weg te vluchten! Het zou in het uitoefenen zijner bediening zijn, terwijl hij, gevolgenlijk, in naam der stad, het opzicht in die school verrichtte, dat die echt liberale toezichter der openbare zedelijkheid, het ontwerp dezer vlucht met mamezel gefoefeld heeft!...

De heer Fontainas was groot-surveillant in de bijzonderste loge van Brussel, en legde er zich op toe, om de grondstellingen der onafhankelijke zedeleer in het onderwijs der kinderen te doen dringen. Gelijk men ziet, weet hij het voorbeeld te volgen bij de leerling, en in de daad, welke hij gepleegd heeft, is bij slechts een *logieke* oefenaar van de zedeleer van het liberalisme,

Nogtans hebben zijne vrouw en schoonvader, nog maar weinig bevriend, zoo niet met de liberale principen, ten minste met derzelver logische toepassingen, niet geloofd de soevereine onafhankelijkheid van den zo vermaarde B. te moeten eerbiedigen, en hebben hem achterna gezet. Men zegt, dat zij hem te Lyons achterhaald, en dat zij hem daar gedwongen hebben den Koning zijn ontslag te doen sturen.

Wij weten niet, of het juffertje het hare gezonden heeft aan Mme Gatti.

De Senaat heeft dinsdag zijne werkzaamheden hernomen, onder voorzitterschap van den prins de Ligne.

EEN ARME KONING.

Geschiedkundige Episode.

(2^e VERVOLG.)

Reeds was zijne positie benarder dan ooit, zoodat hij zelfs op het punt stond van gevangen gezet te worden, toen hij Ortonico, die hier in het geheim voor de Korsikanen werkte, wist te overtuigen dat hij, Neuhof, de man was, die Korsika zou kunnen helpen. Hij beloofde dat hij de Geneuezen geheel zou verdrijven en kreeg daarvoor de toezegging van de korsikaansche koningskroon. Wel wist hij dat geen der europeesche staten voor zijn doel te winnen zou zijn; maar het uitzicht op eene koningskroon voor hem, een man voor wien in bijna geheel Europa de schuldgevangenis in gereedheid werden gehouden, dit schitterend, ja bijna fabelachtig vooruitzicht was zeker voldoende om den doortraptent avonturier al zijne scherpzinnigheid te doen aanwenden. Was van Europa in deze niets te wachten, hij wendde dan zijn oog naar Barbarie, daar hij begreep dat het voor de roofstaten op de noordkust van Afrika, Algiers, Tunis en Tripoli van belang moest zijn een bondgenoot te hebben in de Middellandsche zee.

In Tunis, werwaarts hij zich het eerst begaf, vond hij zijn vroegeren beschermers uit Spanje, den hertog van Ripperda, die insgelijks na allerlei lotsverwisselingen thans minister van den sultan van Marokko was, en derhalve uitnemend in de gelegenheid om de ondernemingen van Neuhof te ondersteunen. Door diens tusschenkomst gelukte het hem van den bey van Tunis rijke geldmiddelen, wapens en munitien te krijgen en nu aarzeld hij

Bij het openen der zitting, heeft de heer minister van buitenlandsche zaken de mededeeling herhaald, welke hij reeds gedaan had aan de Kamer der Volksvertegenwoordigers, betrekkelijk het aanstaande huwelijk van H. K. II. prinses Louisa met Z. K. II. prins Ferdinand, hertog van Saksen.

Deze mededeeling is door de Vergadering luidruchtig toegejuicht geworden. Eene deputatie is gelast geworden met den Koning en de Koningin de gelukwenschingen van den Senaat over te maken.

De Vergadering heeft ook de notificatie ontvangen van het overlijden van den heer Van de Woestyne, senateur van Gent. Een brief van rouwbeklag zal aan de familie van den overledene worden gezonden.

Verslagen over wetsontwerpen, door de Kamer der Volksvertegenwoordigers gestemd zijn neergelegd geworden.

Gisteren heeft de Vergadering, zonder discussie vijf kleine wetsontwerpen gestemd welke haar door de Kamer der Volksvertegenwoordigers waren toegestuurd.

Een teken van den tijd is de uitzingende jacht der liberalen naar plaatsen. Onze tegenstrevers hebben, onder dit oogpunt, altijd groote begeerlijkheden gehad, maar nooit is hun drift zoo groot geweest als nu! Twee plaatsen staan nu te Gent open: de eene in het notarisambt, en de andere in de magistratuur. Men zou er moeten om lachen, indien men de uitstapjes naar Brussel, die zekere trotsche liberale Gentenaars doen, hoorde vertellen! Zij komen daar, als nederrige en beschaamde postulanten. Uren lang in de wachtkamer zitten, verveelt niet!... En nogtans het ministerie gaat vallen, roept *l'Étoile*. Binnen eenige dagen zal het den doodslag hebben! Waarom wachten dan de plaatselijke jagers niet tot dat hunne vrienden aan het roer zijn? (*Fondsblad*.)

De apostels der toegevendheid.

Liegen gelijk eene liberale gazet is vandaag het spreekwoord in de mode.

En geen wonder.

Als men die vniile bladen doorleest, is men verwonderd over de stoutmoedigheid, waarmede zij de grofste dwalingen bevestigen.

Volg ze maar eens na in Duitschland.

De eene bisschop wordt na de andere aangehouden en in den kerker gesmeten, omdat hij zijnen eed van getrouwheid aan het hoofd der Kerk niet wil vergeten, en het purper dat hem omhult, niet onder de voeten wil trappen.

Schoone toegevendheid!

Maar het belang van den Staat, de eerbied voor de wet, roepen de von Bismarcks?

geen oogenblik meer, om naar Korsika te sterven en zich de beloofde koningskroon op het hoofd te laten zetten.

Terstond na zijnen theatralen intocht in Aleria had hij er op aangedrongen dat men hem de beloofde koninklijke waardigheid zou opdragen en beloofde tevens dat nog andere schepen met hulpmiddelen zouden aankomen; bovendien deed hij zijn innige en nauwe betrekkingen met de europeesche hoven sterk nitkomen, zoodat de Korsikanen dan ook geen oogenblik aarzelden hem, op eene volksvergadering te Cervione, met algemeene stemmen tot koning te verkiezen, terwijl zij tevens bepaalden dat zijn mannelijke en vrouwelijke nakomelingen den korsikaanschen troon erfelijk zouden bezitten; in gewichtige aangelegenheden zou hij den grooten rijksraad moeten raadplegen, alsmede tol- en handelsvrijheid toestaan, het belastingstelsel regelen, ten nutte van het koninkrijk een adelstand instellen en eene universiteit oprichten.

Weinige weken na zijne aankomst, op den 15 april 1756, werd dan ook de eerste en laatste koning van Korsika, onder den naam van Theodor I, plechtig te Cervione gekroond, waarbij, wonderlijk gedacht, eene lauwerkrans de plaats van den gebruikelijken kroonadiem bekleedde.

Tot zijne residentie koos koning Theodor de bergstad Cervione, waar hij het bisschoppelijk paleis betrok en waar hij zich nu met al dien glans omgaf, welke in de achttiende eeuw al de vorsten, naar het voorbeeld van het fransche hof zoo gaarne ten toon spreidden en waardoor hij te meer indruk op de Korsikanen maakte, daar deze tot nog toe geen denkbeeld van eene koninklijke hofhouding hadden gehad.

Het kon niet geloofend worden, dat Neuhof,

Het belang van den Staat vraagt de opsluiting van eenen weerloozen vader, die zijne kinderen doet bidden voor het behoud van den keizer.

De eerbied voor de wet!

Wie dwong het Duitsche rijk wetten te maken, die strijdig zijn met het geweten der katholieke onderdanen.

Uitvluchtsels zijn die beweringen.

Noch staatsbelang noch eerbied voor de wet drijven de Duitsche staatsmannen aan. Haat alleen, haat tegen godsdienst en priester, ligt in hun hart.

Mgr. Ledochowski is nu sedert acht weken gekerkerd, en sedert acht weken is hij belet geworden zijne priesterplichten te volbrengen.

Liep de staat misschien gevaar te vergaan, indien men den moedigen bisschop een altaar had geschonken om zijnen God te bidden, en het misoffer op te dragen?

Die troost hebt gij hem geweigerd. Uw vijand moest gemarteld worden.

Ha! Apostels der toegevendheid! Ge kunt den aap niet verbergen, die u uit de mouw kruipt.

1874

Groote letter- & tooneelkundige Prijskamp uitgeschreven door de Koninklijke Maatschappij de Wijngaard, te Brussel.

Aan de Heeren Tooneelchrijvers van België en aan de Tooneelbeoefenaars van Noord en Zuid Nederland.

MIJNE HEEREN,

Onderstemd door Z. M. den Koning, Z. K. II. den Graaf van Vlaanderen, den Staat, het Provinciaal Bestuur van Brabant en het stedelijk Bestuur van Brussel, heeft de Koninklijke Maatschappij de WIJNGAARD besloten, ter gelegenheid van Brussel kermis, eene luisterrijke Prijskamp van Letter- en Tooneelkunde uit te schrijven. Tot den Letterkundigen Prijskamp worden uitgenoodigd de Tooneelchrijvers van België, en tot den Tooneelkundigen, de Gezelschappen van Noord- en Zuidnederland (ter uitzondering van de Maatschappijen te Brussel of op min dan acht kilometers afstand van die stad gevestigd).

De strijd voor Tooneelopvoering zal plaats hebben in een van Brussel's schouwburgen, op Zondag 19 en maandag 20 juli aanstaande, en de daaropvolgende zoen- en maandagen, naar gelang van het getal der mededingende genootschappen.

In de hoop, Mijne Heeren, dat het U gelieven zal aan dezen Prijskamp deel te nemen, hebben wij de eer U onze beste gevoelens uit te drukken.

Namens de Koninklijke Maatschappij de Wijngaard:

DE SECRETARIS, DE VOORZITTER,
S. DENOYELLE. EUG. STROOBANT.

PRIJZEN.

VOOR TOONEELLETTERKUNDE:

EERSTE PRIJS: Eene vergulde medalie en 400 fr.
TWEDE » Eene zilveren medalie en 250 »

VOOR TOONEELKUNDE:

Noord-Nederland:

1ste PRIJS. Eene vergulde medalie en fr. 600
2de » Eene zilveren medalie en » 400
3de » Eene zilveren medalie en » 250

NOTA. Indien niet meer dan vier gezelschappen mededingen, zal de derde prijs niet uitgelooft worden.

Zuid-Nederland:

1ste PRIJS. Eene vergulde medalie en fr. 500
2de » Eene zilveren medalie en » 350
3de » Eene zilveren medalie en » 200

VOORWAARDEN.

I. — Tooneelletterkunde:

ARTIKEL 1. — De Prijskamp heeft plaats tusschen de belgische schrijvers, voor het opstellen van oorspronkelijke nederlandse burger-tooneelspelen (*comedies*), van één tot drie bedrijven, en met één of twee vrouwenrollen.

Het doel door de nitschrijvende Maatschappij beoogd is stukken te bekomen die door onze tooneelgezelschappen kunnen worden opvoerd.

Voor wat het onderwerp betreft, zijn de schrijvers in hunne keuze volkomen vrij.

Gedrukte of reeds vertoonde stukken zijn niet tot den Prijskamp toegelaten.

Art. 2. — De nitschrijvende Maatschappij voorbehoudt zich, tot 1 januari 1875, het recht van eerste opvoering der bekroonde stukken.

Art. 3. — De mededingende stukken moeten, voor 1 juli 1874, vruchtbaar gezonden worden aan den heer De Hor, tweede Voorzitter des Wijngaards, Groot-Eilandstraat, 6, te Brussel. — De stukken na dit tijdstip besteld of die wier schrijvers zich op eenige wijze zouden doen kennen, zullen geen deel aan den strijd kunnen nemen.

De stukken moeten een kenspreuk dragen, herhaald op een gesloten briefje, waarin de namen en woonst des schrijvers vermeld zijn.

Art. 4. — De afschriften der bekroonde stukken blijven den eigendom des Wijngaards, en zullen onder geen voorwendsel aan de schrijvers weder besteld worden.

Art. 5. — De schrijvers der niet bekroonde werken kunnen hunne stukken, tegen ontvangstbewijs, terugbekomen.

II. — Tooneelkunde:

Art. 1. — Ieder in den wedstrijd tredend tooneelgezelschap zal gehouden zijn een oorspronkelijk blijspel of comedie, in één bedrijf, met of zonder zang, op te voeren.

Men verlangt dat de keus der stukken zooveel mogelijk in het nieuw repertorium worde gedaan.

Art. 2. — Het personeel der te vertoonen stukken moet ten minste bestaan uit drie mannen en eene vrouw.

Art. 3. — De mededingende maatschappijen zullen geen stuk mogen vertoonen waarmede zij reeds zijn bekroond geweest.

Elk genootschap zal een verschillend stuk moeten opvoeren. De maatschappij die een stuk zou opgeven, reeds door eene andere aangemeld, zal aanstonds verwittigd worden, opdat zij eene andere keuze kunne doen.

Art. 4. — Tooneelisten van beroep, deel makende van eenen bestendigen tooneelgroep, of die daarvan deel gemaakt hebben gedurende het afgelopen tooneeljaar 1873-74, zullen in geen gezelschap mogen optreden.

Liefhebbers die gewoonlijk in andere maat-

troonbestijging eene ontevredene partij ontstond, welke hij vooral hierdoor een gevaarlijk wapen in de hand gaf, dat hij zijne belofte, de geheele verdrijving der Geneuezen van het eiland, niet kon vervullen.

De stemming werd onmiskenbaar steeds ongunstiger, zoodat hij allerlei kunstmiddelen moest aanwenden om zich staande te houden. In de eerste plaats riep hij in september den rijksraad samen te Gosacone en gaf hier opnieuw de verzekering, den vijand door middel van de verwachte hulpvloot te verdrijven; wanneer deze binnen de eerste twee maanden niet kwam, dan was hij bereid, persoonlijk naar het vaste land te reizen om de overkomst der schepen te bewerken. Verder deed hij nog in die zelfde maand eene rondreis door het koninkrijk en stelde te Satene de nieuwe riddersorde van de verlossing in, welke grootmeester hij zelfs was, en om zich aanhangers te verschaffen, benoemde hij in allerlei een groot aantal ridders dier orde.

Op den duur waren echter deze kunstgrepen niet voldoende om hem staande te houden. Men naderde met rassche schreden de ontkenning. Onder de leiding der generaals Rofaelli en Aielli vormde zich een leger van onverschilligen, dat zoowel tegen Genua als tegen koning Theodor handelde en zelfs enkele malen met de aanhangers van laatstgenoemden in ernstige aanraking kwam.

Onder zulke hoogst bedenkelijke verhoudingen waren twee maanden voorbijgegaan, zonder dat de zoo vurig verlangde vloot wilde verschijnen, zoodat de koning niets naders overbleef, dan de reis naar het vaste land werkelijk te aanvaarden. Voor zijne aanstaande afwezigheid stelde hij een regentschap in, aan welks hoofd Gafferi en Luca Ormani stonden, terwijl hij voor de